

[Glistrup]

dem, der befatter sig med teaterdrift, er det, at de kan gøre tingene. Bevares, måske skal der være lidt i straffeloven om, at man selvfølgelig ikke må bruge teaterdrift til bagvaskelse af navngivne personer, eller hvad man nu kunne tænke sig. Men hvad skal vi i grunden med en speciel teaterlov?

Det viser sig jo, at når man læser ministerens forslag nærmere igennem, er det ikke overskriften »Forslag til teaterlov«, der holder. Det er et forslag til lov om teatertilskud, som ministeren her fremsætter. O.k., så må vi vurdere det ud fra den synsvinkel.

Tilskud til en fritidsfornejelse såsom at gå i danseteater, eller hvad det nu er ministeren syntes befolkningen skal gøre, er jo det samme som en forvridding af anvendelsen af nationens ressourcer. Når ministeren kommer med løftet pegefinger og siger, at nu skal den danske befolkning gennem skatter betale for dem, der gerne vil gå i danseteater, er det det samme som at gøre det dyrere og mere besværligt for dem, der vil have andre fritidsinteresser, hvad enten det er frimærkesamling, volleyball, rejser, naturvandring, eller hvad de nu måtte ønske. Vi kan principielt ikke lide den moralske pegefingerpåvisning, der ligger i, at man giver tilskud til nogle fritidsinteresser frem for andre.

Når man kommer ind på, at kultur – hvad den socialdemokratiske ordfører også med rette fremhævede som noget centralt og lødigt i teatervirksomhed – er med til at rejse samfundsdebat, er det direkte korrumpierende og forrående, at man yder sådanne statstilskud.

Vi ved jo alle sammen, at på de områder, hvor der ydes statstilskud, er det også staten, der dirigerer, hvilke synspunkter der kommer til udtryk. Man kan få lov til at forsvare Christiana, Rosa Luxemburg og Mandela, men man kan ikke få lov til at forsvare Søren Krarup, Le Pen og Botha. Det er simpelt hen sådan, at der er bestemte synspunkter, som er autoriseret, og når man lader statslige institutioner handle, bliver det de autoriserede statsmeninger, der får lov til at komme frem, mens andre meninger undertrykkes. Det betyder så også igen, at de ikke på et frit grundlag begynder at komme frem, for de har det enorme handicap, at de institutioner, der er statsstøttede, vil have en så knusende overlegen økonomisk konkurrencefordel ved siden af, at de har hele statsapparatet og den herskende magtklike bag sig, at disse

andre, afvigende synspunkter ikke har nogen som helst chance for at komme frem. Det er særdeles ulykkesvangert for den fremadrettede samfundsdebat, at de bagudrettede, autoriserede meninger, som 68-generationen, eller hvem der nu er tale om, har, er de eneste, som overhovedet kan komme til udtryk.

Men det er virkningen, når staten med sin enorme kapitalmagt og øvrige magt blander sig i kulturområderne, hvad enten det så er TV 1 eller TV 2 eller biblioteker eller museer eller teatre eller filmlov, eller hvor det er man giver statstilskud. Derfor er det i sig selv meget, meget farligt for det frie ord, for den konstruktive, visionære, fremadrettede samfundsdebat, at disse ting skal underkastes statsstyre af den ene eller den anden art.

Dertil kommer også, at som ministerens forslag er lagt op, har det ikke megen respekt for statsministerens Sauntehuserklæring, der siger, at vi i de kommende år nødvendigvis skal flytte om på snesevis af milliarder kroner. Ministerens forslag med alle de huller og løse ender, der er i det, sammenholdt med den virkning, det vil have på kommunernes dispositioner, vil indebære, at vi i hvert tilfælde runder milliarder i skatteyderbetalte statstilskud senest i 1992-93, såfremt man går over til de systemer, ministeren anviser, hvor der jo er indbygget en enorm stigning i skatteyderudgifterne og i de kommuners udgifter, som har penge til at betale det. Det er det, der ligger i ministerens forslag. Det er en vækst i udgifterne på området.

Så kan man diskutere, hvor vigtige man finder de udgifter, men så længe vi i dette land mener, at vi ikke har råd til at redde hjertepatienter, der ligger syge ude på Christiansborg Slotsplads, og at vi ikke har råd til andet, end at folk, der har grå stær eller dårlige hofte, skal vente i 15-18 måneder på at blive opereret, så er det en fornærmelse mod sund fornuft at smide de milliardbeløb – som det meget hurtigt bliver på årsbasis – ud til et område af denne art. Der må man virkelig også søge at finde frem til, hvordan man kan prioritere.

En af de institutioner, der vil oppebære ganske kraftige tilskud efter ministerens forslag, er den, som man kalder vor nationalscene. All right, jeg respekterer hr. Ludvig Holberg i Grønnegade. Jeg respekterer Johanne Luise Heiberg. Da der ikke var nogen privatteatre med særlig vægt, optrådte hun på nationalsce-